

„Syn bojuje na frontě, ale jako maminka bych ho chtěla ochránit.“ Příběh Oleny, která našla v Čechách nový život

9.3.2026 - | Charita ČR

Když začala válka, myslela si, že potrvá jen pár týdnů. Dnes žije s dcerou už čtyři roky v Česku, zatímco její syn bojuje na frontě. Příběh Oleny z ukrajinského města Sumy se vlastně příliš neliší od tisíců jiných. Přesto není jen příběhem ztráty domova a strachu z ruských bomb, ale hlavně odhodlání a naděje, že lidská sounáležitost vítězí i v nelehké době.

Ještě před válkou byl její život úplně obyčejný a šťastný. Ve městě Sumy na severovýchodě Ukrajiny pracovala v gastronomii jako ředitelka restaurace a kavárny na univerzitě, její dcera Sofie chodila do školy a věnovala se karate i aquaerobiku. Všechno se změnilo jednoho chladného únorového rána.

"V pět ráno mi volala tchýně a řekla, že začala válka. Nevěřila jsem tomu. Myslela jsem si, že v dnešní době už se něco takového stát nemůže," vzpomíná Olena. Silnice plné aut, fronty na benzín a panika lidí, kteří se snažili z města odjet, ale ukazovaly opak. Krátce nato se objevily první tanky a začalo bombardování.

Rozhodnutí odejít ze země zkoušené válkou ale nepřišlo ze dne na den, protože opustit domov bylo pro Olenu a její dceru příliš těžké. Celý měsíc žily v neustálém stresu, noci trávily v krytech a jejich dosavadní život se jim rozpadal pod rukama.

"Viděla jsem, jak je Sofie vyčerpaná a má panické ataky. Syn mě prosil, abychom odešly, protože se o nás bál," vypráví. Zatímco ona se s dcerou nakonec vydala do bezpečí, její syn zůstal na Ukrajině. Dokončil výcvik operátora dronů a odešel bojovat.

"Jako máma bych své děti chtěla chránit. Je to pro mě strašně těžké, ale jsem na něj hrdá. Řekl mi: Maminko, muži musí bránit svoji zemi a ženy s dětmi musí odejít do bezpečí."

Do Česka přijely s nadějí, že válka brzy skončí. „Já jsem pozitivní člověk. Myslela jsem, že to bude trvat maximálně tři týdny," říká. Brzy pochopila, že návrat domů nebude tak rychlý a bude pro sebe a svou dceru muset začít budovat nový život v České republice. Přes Charitu se dostala k paní Zdeně, která jim pronajala patro ve svém domě. „Bydlíme u ní skoro čtyři roky. Děkuje Bohu, že nám poslal takového skvělého člověka, který nám pomáhá, a cítíme se spolu jako jedna rodina.“

Charita jim pomohla nejen s výukou češtiny a hledáním práce, ale také s psychologickou péčí. Sofie, která trpí ADHD, po příjezdu téměř nemluvila a byla úplně vyčerpaná. Dnes chodí do školy, kde se učí na zahradníka, miluje květiny a našla si nové kamarády.

"Jsem vděčná, že v České republice existují takové organizace jako Charita, protože lidé, kteří utíkají před válkou, pomoc opravdu potřebují."

Psychologická podpora byla pro Olenu důležitá nejen kvůli Sofii, trauma z války a strachu o rodinu si nesla také ona. „Když syn udělal rozhodnutí, že půjde do války, cítila jsem se úplně psychicky zničená a potřebovala jsem pomoc psycholožky," přiznává.

Za čtyři roky v Česku si Olena postupně buduje nový život. Zprvu pracovala jako vychovatelka v

česko-ukrajinské školce, dnes je operátorka strojů a ráda by si časem našla lepší práci, i s tím ji Charita pomáhá. „Měla jsem moc ráda svou práci na Ukrajině a stýská se mi po ní. Nejvíc se mi ale stýská po mé rodině, kamarádkách a po všem, co jsme ztratily.“ Na pomoc, které se jí v Česku dostalo, nezapomíná. „Nejhorší je být sám v cizí zemi. My jsme ale potkaly samé úžasné lidi. Češi jsou klidní a milí lidé. Energie, kterou nám posíláte, mi dává sílu a odvahu pokračovat,“ říká s vděčností.

Olenino největší přání asi nikoho nepřekvapí.

"Mír. Aby se všichni kluci, kteří teď bojují, vrátili domů zdraví, vyléčili své rány a postavili novou Ukrajinu!"

<https://www.charita.cz/aktuality/charita-pro-ukrajinu/pribeh-oleny-ktera-nasla-v-cechach-novy-zivot>